

Stránka pro rodinu

Pyramida poněkud atypická

_ _ čem bude dnes řeč, když máme Vánoce a v noci je nebe plné hvězd? _ _ přece o poslední astronomické události roku. _ _ _ , že se na obloze objevila _ _ _ _ . I pro mne to byla velmi zajímavá _ _ _ _ zpráva. Pak jsem potkal pana _ _ _ _ _ a řekl jsem mu to. Ten jen mávl rukou a zeptal se mne, jak mi chutnala ta _ _ _ _ _ , kterou pekla moje paní. Musel jsem uznat, že velice, poněvadž moje paní peče výborně.

Je tomu u vás také tak?

Hádanka pro malé i velké:

- O černé se otírá, ale není špindíra.
Naopak je čistá, bílá
a tam, kde si skotačila,

zanechala po svém hraní
prapodivné malování.

- Co zastaví padání vlasů?
-

Minimyšlenky

- Jsou dva druhy knih. Jedny zkrášlují život, jiné obývací pokoj.
- Tak dlouho užíval cizích slov, až se lidem odcizil.
- Čas jsou peníze. Ale ztracený čas za peníze nekoupíš.
- Kdo rozumí jen sobě, těžko pochopí ostatní.
- Krást prý není těžké. Záleží na tom, jak se to vezme.

- Někteří lidé věnují v práci nejvíce času přemýšlení, jak se jí vyhnout.
 - V životě bychom měli ty lepší dostihnout, ne doběhnout.
 - Ať žijí hlupáci! Povzbuzují naše sebevědomí.
 - Nejvíce kompromisů uzavíráme sami se sebou.
 - Hloupým je člověk sice zadarmo, ale neustále na to doplácí.
 - Nejedno manželství by potřebovalo zdatného tlumočníka.
-

Něco pro zasmání:

- „Tati, paní učitelka říkala, že jsme na světě proto, abychom pomáhali druhým.“
„To je pravda.“
„Ale k čemu jsou pak na světě ti druzí?“
 - Visí tři netopýři hlavou dolů. Najednou se jeden obrátí nahoru.
„Co se mu stalo?“
„Nevím, asi omdlel.“
 - „Z jakého materiálu je tento svetr?“ ptá se zákaznice v obchodě.
„To je čistá vlna,“ odpoví prodavačka.
„A proč je tedy na visače napsáno: stoprocentní syntetický materiál?“
„To je kamufláž pro moly.“
-

SVINOVNÍČEK

Farní
časopis

Číslo 5/04

5. 12. 2004

Milí farníci, farnice a farničátka,

rok se s rokem sešel a do tmy všedních dní zazářily opět adventní svíce. Nastává čas příprav, dárků a oslav narození Ježíška. A kromě těchto velkých událostí nastává také čas příchodu dalšího čísla časopisu Svinovniček.

Především vám chci poděkovat, milí přátelé, že mě v poslední době tak „vykrmujete“. Tentokrát už mám v sobě 18 stránek a pokud to tak půjde dál, stane se ze mě brzy brožura anebo dokonce kniha! To mi dělá velkou radost. A aby naše spokojenost byla vzájemná, napsali vám tentokrát i mí redaktori, jak si představují, že byste mohli své příspěvky dodávat. Budete-li se jejich radami a prosbami řídit, udělá mi to velkou radost.

Od našeho posledního setkání proběhla spousta pěkných akcí. Můžete se dočíst o prvním společném pletení adventních věnců ve Svinově, o tradičním výletu mnohých farníků na Jižní Moravu za účelem ochutnávky skvělých vín, o tom, jak se vydařil první společný výlet dětí s otcem Pawłem. Někteří přispěli zamyšlením nad nastávající dobou adventní, která by pro nás neměla být každoročně se opakujícím stereotypním zvykem, ale vždy novým probuzením z duchovní ospalosti.

Pokračujeme v nově zavedené rubrice Život světců a na přání farní rady zavádíme novou rubriku, ve které vás budeme pravidelně informovat o křtech, svatbách a pohřbech ve farnosti od posledního vydání Svinovničku.

V tomto čísle najdete pozvánky na další zajímavé akce, které by se v naší farnosti mohly stát novou tradicí. Docela nově vzniklá Unie katolických žen nás vyzývá, abychom ukázali ostatním své betlémy, kterými si zdobíme v době vánoční své domovy a jedna farnice nám přímo nabízí, že je ochotná různé dřevěné dekorace ostatním vyrobit.

Přeji vám krásné Vánoce a nezapomeňte mě informovat o tom, jak vše proběhlo!

Váš Svinovniček

**Svolejte všechny lidi, zvěstujte to národům a říkejte:
Pohleďte na Boha, našeho Spasitele, který přichází.
Zvěstujte Ho a aby byla tato zvěst slyšet,
hlásejte Ho silným hlasem!**

V minulém čísle Svinovníčku jsme se začali seznamovat s našimi svatými patrony – především světci naší diecéze a později i s dalšími českými světci. Dnes se můžeme seznámit se světící svatořečenou již v roce 1267. Tato světice je od ustanovení Ostravsko-opavské diecéze v roce 1996 také její patronkou.

Sv. Hedvika Slezska, vévodkyně, patronka Slezska, Polska, Berlína, Vratislavi, Třebnice, Krakova

Narodila se na zámku Andechs na Ammerském jezeře, a proto se v Bavorsku ještě dnes nazývá Hedvikou z Andechs. Do dějin však tato dcera hraběte Bertholda IV. z Andechs

su vešla jako Hedvika Slezska. Vyhnanci ze Slezska se od konce druhé světové války shromažďují stále znovu v klášterním kostele v Andechs, aby oslavili památku své svaté ochránkyně a utěšitelky, z níž několik ostatků je uchováno i zde na "svaté hoře" na Ammerském jezeře.

Hedvika přišla na svět v roce 1174 a byla už jako malé dítě předána na výchovu benediktinkám v klášteře Kitzingen. Když bylo dívce dvanáct let, byla svým otcem z mocensko-politických zájmů provdána za vévodu Jindřicha I. Manželství bylo vysloveně šťastné. Už ve svých 13. letech porodila Hedvika své první dítě, v průběhu let k němu přibylo šest dalších. Po porodu sedmého dítěte prosila Hedvika svého muže, aby s ním směla žít od nynějška ve zdrženlivosti. Jindřich I. poznal hlubokou touhu své milované ženy a respektoval Hedvičino

přání. Až do Jindřichovy smrti v roce 1238 žili manželé spolu ve štěstí a harmonii. Hedvika se po celý svůj život věnovala blahu svého lidu a prohloubení křesťanské víry v obyvatelstvu. Vedle četných nemocnic a ošetrovacích ústavů založila také slavný klášter cisterciáček v Třebnici na sever od Vratislavy. Byl to první ženský konvent ve Slezska. Hedvika také připravovala cestu zástupcům četných řádů, aby se mohli usadit v e e S l e z k u .

Hedvika Slezska však musela vytrpět mnoho útrap. Její rodný zámek Andechs byl úplně zničen, její sestra Gertruda padla za oběť vražednému úderu, r. 1238 zemřel její muž a jen o tři roky později padl její nejstarší syn Jindřich II. v boji proti Tatarům. Po synově smrti se Hedvika uchýlila do třebnického kláštera, kde 15. října 1243 přesně ve svých 70 letech zemřela. Tady ve svém oblíbeném klášteře našla svůj poslední odpočinek v nádherném sarkofágu. Papež Klement IV. Hedviku svatořečil už 26. března 1267.

Úcta a tradice: v pohořelecké diecézi slaví věřící i den přenesení ostatků 25. srpna jako Hedvičin Svátek

Znázornování: Hedvika Slezska je zobrazována jako vévodkyně, vzácněji také jako cisterciácká řeholnice. Často drží v ruce model kostela (Třebnice), někdy se modlí před krucifixem a dává almužnu. Dále mívá Hedvika na znázorněních u sebe mariánskou sochu, někdy mariánský obraz. V ruce často nese své boty, protože podle tradice chodila vždycky bosá.

(Rok se svatými, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1994)

V posledním čísle jste si mohli přečíst a zamyslet se nad prvními čtyřmi prosbami, které nám předali biskupové střední Evropy na Pouti národů v Mariazell. Zde je druhá část těchto proseb. Využijme proto této příležitosti a přijetím těchto proseb do svého srdce a jejich naplňováním pomozme obnovit Evropu v křesťanském duchu.

5. Zachovávat sváteční charakter neděle

Neděle, která je - pokud možno - dnem pracovního klidu, je jako den společně sdíleného volna velkou hodnotou. Pro nás křesťany je neděle svatá. Je dnem slavení před Bohem a s Bohem, dnem díkyvdání za stvoření a vykoupení a dnem rodiny. Chceme hledat a vytvářet společenství zasazující se proti vyprazdňování takového pojetí neděle.

6. Chránit a rozvíjet život

Přesvědčení křesťané jsou zastánci lidského života ve všech jeho fázích: právě narozeného či dosud nenarozeného, rozvinutého i postiženého, pozemského i věčného.

Tento život je dnes ohrožen zvláště na svém počátku a konci. Musíme tedy nasadit sílu svého rozumu, srdce i rukou, abychom chránili a rozvíjeli člověka a jeho okolí. Především je třeba starat se o manželství a o rodiny, které jsou nepostradatelnými stavebními kameny naší společnosti i církve. Nízký počet dětí v našich zemích je jedním z největších problémů Evropy. Držme se ideálu stabilních manželství a rodin a pomáhejme nést břímě těm lidem, jejichž stabilní vztahy ztroskotaly.

7. Podporovat solidaritu v Evropě a na celém světě

Katolíci z našich osmi zemí v nyní končícím roce Středoevropských katolických dnů společně i pro sebe navzájem mnoho vykonali. Posílili tak solidaritu občanské společnosti v našich zemích. Toto společenství se po Pouti národů nesmí znovu vytrátit. My biskupové prosíme všechny nám svěřené křesťany: Pojd'me dále po započaté cestě uprostřed našeho kontinentu, uprostřed ekumenického křesťanstva a uprostřed celého lidstva. Pout' národů byla a je důležitým úsekem na této cestě. Vzpomínka na milostnou Madonu Celskou ať nás na této cestě doprovází!

(Vladimír Kružík)

Výlet na Radhošť

Dne 23. října jsme se já a sestra zúčastnily výletu na Radhošť. Sešli jsme se před nádražím a když jsme jeli autem, myslela jsem si, že nás jede docela málo, ale zas tak málo nás nebylo.

Když jsem dorazili pod horu, koupili jsme si jízdenku na lanovku. Celou cestu byl krásný výhled, až na konci nás přepadla velká mlha. Neviděli jsme ani na krok. Nahoře jsme posvačili a pokračovali dál. Přišli jsme k velké soše Radegasta, koupili jsme si tam různé sošky a tak dál. Pak následovala hodina polštiny s otcem Pawlem a to byla velká legrace. Došli jsme k soše a kapli sv. Cyrila a Metoděje. Pomodlili jsme se růženec. A pak konečně to nejlepší: váleli jsme sudy z kopečka a zastávka byla až v křoví.

Na zpáteční cestě jsme se rozdělili, protože někteří chtěli jet lanovkou i dolů. Ale ti z nás, kdo šli pěšky dolů, měli velkou výhodu, protože to stálo za to.

(Eliška)

Dnes si povídáme... ... s otcem Pawłem Grodkem

Otče Pawle, v říjnu jste přišel do naší farnosti jako nový jáhen. Můžete říci farníkům, odkud přesně pocházíte?

Pocházím z Ostrowa Lubelskiego, to je malé městečko na východě Polska v okolí Lublina. V naší farnosti žije kolem 5000 věřících, pracují tam tři kněží. Má rodná farnost je velmi bohatá na duchovní povolání. Vzešlo z ní už 17 kněží a 6 řeholních sester, 2 řeholníci a 4 bohoslovci studují v semináři. Pocházím z velmi početné rodiny, mám 5 bratrů a 2 sestry. Jako malé děti jsme se modlili společně s rodiči, od malička jsem chodil do kostela a od školky jsem ministroval tak jako všichni mí starší bratři.

Kde jste studoval a proč jste se rozhodl jet na misie?

Než jsem nastoupil do semináře ve Varšavě, přemýšlel jsem nad tím, že bych studoval na Ukrajině nebo ve Spojených státech, ale můj přítel kněz mi doporučil, že pokud chci jet na misie, měl bych tam jet už jako kněz. Seminář jsem tedy nakonec vystudoval ve Varšavě, tam jsem studium řádně ukončil a v červnu 2002 jsem byl vysvěcen na jáhna. Myšlenka misí mě nepustila, i jako jáhen jsem chtěl odjet do Spojených států, ale vzhledem k politické situaci a sílícím teroristickým útokům jsem se nakonec rozhodl, ale že bude lépe zůstat v Polsku. Pak jsem jednoho dne mluvil telefonicky s otcem Przemyslem Traczykem, který mi řekl o možnosti jet na misie do Čech.

Kdy jste se rozhodl pro kněžství?

Už když jsem ministroval, napadalo mě, že bych se mohl stát knězem. Vzpomínám

si na školku, vařila nám tam kuchařka, která když mě uviděla, prohlásila:

„Tento chlapec bude knězem.“

Ale já jsem jí odpověděl:

„Kdepak, nebudu knězem, já budu řídit tirák.“

Ale poprvé jsem nad tím začal vážně uvažovat v prvním ročníku na střední škole. V té době jsem se ve své farnosti seznámil s knězem, který se pro mě stal příkladem a povzbudil mě k přemýšlení o kněžském povolání. Od té chvíle jsem se snažil žít tak, aby se toto mé povolání naplnilo. Každý den jsem se účastnil mše svaté, četl jsem Písmo a rozjímal ho. Často jsem přistupoval ke svátostem. Před maturitou jsem se rozhodl oznámit mamince svůj úmysl vstoupit do semináře. Maminku to potěšilo, řekla, že si to myslela, vždyť v naší rodině už jednoho kněze máme – mého strýce, a tak by bylo hezké, kdyby byl i druhý.

Co se Vám líbí ve farnosti?

Moc se mi líbí, že Svinov má takovou atmosféru domova. Všichni jsou ke mně přátelští a berou ohled na to, že ještě neumím pořádně česky. Za to jsem jim vděčný. Také jsem rád, že s otcem Janem je velmi dobrá spolupráce, často mi vychází vstříc. Těší mě, že mě mají rády děti z náboženství, už jsem spolu byli na výletě na Radhošti a doufám, že ještě nejdnou někam pojedeme.

Kdybyste chytil zlatou rybičku a mohl si přát pro farnost tři přání, která by to byla?

1. Více víry v Boha i v lidi, vzájemného porozumění a pochopení pro zvláštnosti druhých.
2. Aby více lidí chodilo do kostela a přistupovalo ke svátostem.
3. Aby z této farnosti vzešla spousta duchovních povolání.

(Lukáš a Petra)

Adventní zamyšlení

Ocitáme se na začátku církevního roku, prožili jsme slavnost vítězné církve Všechny svatých a modlili jsme se za všechny zemřelé o dušičkách. To bylo před měsícem, pak čas postoupil a podzim se pomalu mění v zimu. Fouká studený vítr, teploty se pohybují směrem k nule a mnohdy už i níže a dokonce už padá sníh. Ráno vstáváme do tmy a večer se vracíme z práce opět již za tmy. Je to zvláštní, smutné a depresivní období.

Pro naše předky byl tento čas časem dlouhých večerů. Ustávaly mnohé práce zvláště na polích a rodina se scházela doma u společného stolu, v kamnech hořel oheň a byl čas při drobných domácích pracích spolu mluvit anebo jen sdílet lidskou blízkost. Byl také čas pro společnou modlitbu. V tomto lidském sdílení rodinného společenství se pak někde ve tmě postupně vynořovalo světlo adventního věnce - nejprve jedna svíce, později dvě, tři, čtyři a nakonec rozzářená slavnost Božího narození jak navenek tak i uvnitř skrze Boží dotek realizovaný dáváním dávků.

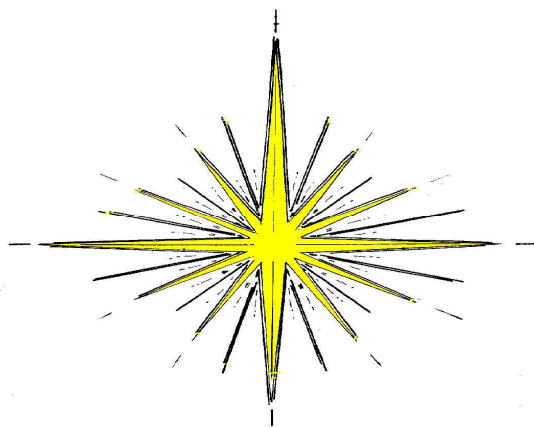
Dnes je rytmus života trochu jiný. Sotva skončily dušičky, kdy jsme na hrobech svých blízkých zapálili svíce a položili věnce a květiny, začínají se ve večerních ulicích měst rozsvěcovat nová světla. Začíná se postupně objevovat vánoční výzdoba. Koledy a vánoční písně zaznívají v supermarketech už dlouho před Vánocemi, ozdobené vánoční stromy stojí na každém větším náměstí dávno před 24. prosincem, vrcholí doba předvánočně vánočních koncertů a samotná slavnost Božího narození je spíše poslední tečkou za tímto hektickým předvánočním úsilím.

My křesťané jsme zvyklí Vánoce prožívat jinak a nevěřícně kroučíme hlavou nad tím, jak ten náš český pohanský svět naprosto křesťanské Vánoce a naše prožívání adventu nechápe. Ale na druhou stranu zase výše naznačené předvánočně vánoční období současného světa nemusí být až tak bez základních - univerzálních hodnot. Neboť: osvětlená a vyzdobená ulice v zimním období jistě vyvolá v duši člověka příjemný pocit a tak moderní člověk lépe překoná depresi listopadových a prosincových dnů, vhodně nastavená produkce hudby v supermarketech vůbec nemusí být negativní a naopak může úspěšně vytvářet kulisu, která překonává nepříjemný studený severák chtějící proniknout až do morku kostí. Nakupování dávků je jistě legitimní skutečností a ve své podstatě úsilím o vyjádření vztahu, takže smrtící chlad „mrtvé“ přírody je v lidských srdcích překonáván mocí, která je silnější než smrt - láskou. Možná takto náš pohanský svět prožívá svou intuitivní naději v lepší budoucnost?

Přeji nám všem, abychom žijíce v této době uměli nacházet Ježíše Krista - „Božské dítě mezi námi“.

(o. Jan)

(Vysíláno v rámci pořadu *Dotýkání světla* v *Rádiu Proglas* dne 22. 11. 2004 - zkrácená verze).

Události ve farnosti

Na poslední farní radě bylo rozhodnuto, že bychom mohli farníky pravidelně informovat o křtech, svatbách i pohřbech v naší farnosti. Zavádíme tedy novou rubriku, v níž budeme čtenáře pravidelně seznamovat s jmény těch, kteří od posledního vydání Svinovníčku byli v naší farnosti pokřtěni, oddáni či pohřbeni.

Od posledního čísla časopisu Svinovníček Rozloučili jsme se: ze dne 12.9.2004 přijali svátost křtu:

Jiránek Radim 12.9.

Kučerová Valérie 18.9.

Výtisk David 19.9

Folvarčný Jakub 3.10.

Kuras Vojtěch 10.10.

Vajda Bořek Bohumil 10.10.

Hlaváčková Tereza 30.10.

Dudík Martin 26.11.

Dulai Zhltán +11.9.

Šinut Vierošlav 22.9.

Černíková Jarmila 9.10.

Milátová Aloisie 3.11.

Vlk Lubomír 3.11.

Bandy Milan 13.11.

Pistovčáková Anna 15.11.

Svatby žádné

Pan Werich jednou řekl že...

člověk má koukat, aby byl tím, čím je...

Znáte to, vidíte? Zlatá slova. Já si na ně vzpomněla, když můj manžel montoval na vrátka ceduli: „*ŘEZBÁŘSTVÍ JANA VYTRASOVÁ*.“ Tak už víte, jak se jmenuji. Ale vezměme to pěkně od počátku...

Ve Svinově - Dubí bydlím 10 let. Přistěhovali jsme se z Klimkovic do domku po babičce a máme dva zdravé kluky.

Už 20 let se věnuji řezbařině. Začala jsem malým křížkem pro pana faráře Pilcha z Klimkovic a letos jsem se konečně rozhodla, že se touto krásnou prací budu živit. Možná si řeknete: „Ženská a řezbářství?“ Ale Pán Bůh se neptá. Rozdělí hřivny (pamatujete na podobenství v Bibli?) a nechá na člověku, jak se rozhodne. Přestála jsem v životě ledasco než jsem se rozhodla dělat řemeslo, které druhým lidem přinese radost.

Nebojte se, nejsem namyšlená. Jen cítím štěstí, když se má práce (po tom všem úsilí a dřině) líbí.

Jsem samouk - nadšenec, ale to je snad ta nejlepší pracovní škola. A tak vám všem chci nabídnout své služby. Umím ze dřeva vyřezat cokoli: křížky malé i velké, s tělem Krista i bez. Dále figurky, obrázky, repliky, zkrátka nač si vzpomenete.

Pamatuji si, že se kdysi krásně vyřezávané kříže v rodinách dědily a říkám si, proč tuto tradici neobnovit? Proč doma nemít pěknou českou práci, třeba s křesťanským zaměřením? Takže kdybyste chtěli dát někomu originální dar - dárek ze dřeva, zavolejte nebo se přímo stavte. Pracuji rychle a prodávám za výrobní ceny. Těším se na váš zájem.

S pozdravem Jana Vytrásová

(řezbářka ve Svinově, ul. Fr. a A. Rýšových č. 70, Tel.: 596 962 806; 737 146 983)

Všechno zlé je k něčemu dobré

Vždycky, když autobusem městské hromadné dopravy projíždím Svinovem a vidím místní kostelík, vzpomenu si na události před mnoha lety - a ta vzpomínka mi dělá vždy moc dobře.

Bylo to v dobách hluboké totality, o nějaké sametové revoluci nemohlo být zdaleka ani jen potuchy. Mnozí lidé na tu dobu nadávají, mnozí zase vzpomínají na „zlaté dobré časy“ a já zase onu dobu mám zafixovanu jako čas, kdy mi bylo dopřáno prožít něco tajemného, zakázaného, ba přímo až mysteriózního.

Posuďte sami celý tento můj příběh - nejedná se sice o nic zvláštního, nic mimořádného se vlastně nestalo, příběh slouží jen tak trochu k dokreslení celkové mozaiky tehdejších poměrů.

Ve zralém věku jsem se rozhodl, že se nechám pokřtít. Souviselo to s oním věčným hledáním odpovědi na mnoho otázek, které éra "zlatých zítřků" nedokázala vyřešit. Můj celý problém ale spočíval v tom, že jsem tenkrát pracoval v dost důležité funkci jako technicko-hospodářský pracovník a jako takový jsem měl být přinejmenším alespoň loajální k tehdejším poměrům. O tom, abych se v této své funkci otevřeně přihlásil ke křesťanství, nemohlo být ani řeči.

A tak tedy tajně, po dohodě s tehdejším knězem, jsem docházel na faru ke konzultacím, k diskusím či jen tak k hovorbům o Bohu, o víře, o světě, o pravdě, o lásce, o spravedlnosti i o nespravedlnosti. A že to tedy byly hovory! Už jen samotný příchod na faru byl dobrodružstvím! K večeru (už za tmy) jsem otvíral vrátka fary, když jsem předtím dost dlouho pozoroval, jestli mě někdo nesleduje. A pak ty samotné večery! Nezapínali jsme světlo, abychom nevzbudili podezření, že se večer na faře něco děje. Diskutovali jsme jen tak při svíčkách při zatažených roletách, mluvili jsme jen šeptem - a to vše mi evokovalo onu nádhernou atmosféru sladkého spikleneckví, něčeho ohromně vzrušujícího, zakázaného, co bylo možno prožít podle vyprávění pamětníků jen ve druhé světové válce při konspirativních schůzkách odbojářů a vlastenců, kdy se domlouvaly akce proti fašistům.

Koho by jen napadlo, že podobné pocity se dají prožít i v dobách „zářivých idejí“! Jen považte, v intencích myšlenek "Se Sovětským svazem na věčné časy" se zde vášnivě diskutovalo při prskajících a všelijak čadících svíčkách! Bylo to něco neopakovatelně nádherného, vzrušujícího, tajemného!

Čas pak oponou trhnul, jak se vzletně říká, a bylo najednou zase vše jinak. Nyní je volnost, svoboda, lidé si mohou dělat co chtějí a jak chtějí - někdy i ke vlastní škodě, ale to je již jiná kapitola a mohou si tedy samozřejmě i vesele zanačovat na staré poměry. Já ale nenadávám, ba naopak děkuji tehdejším časům "že mi ona absurdní doba" umožnila prožít něco mimořádně krásného, tajemného, zakázaného, ba přímo až vysloveně mysteriózního - Tak sladkobolně spiklenecky to na mě tenkrát působilo!

Škoda jen, že v dnešní době svobody a volnosti už jen málokdo z mladých lidí může prožít podobné pocity!

(Petr Steiner)

Milé děti, milí rodiče,

rok se s rokem sešel a je tu opět advent a s ním také roráty. Chtěli bychom vás srdečně pozvat na tyto naše setkání s Matkou Boží očekávající narození svého Syna.

Rorátní mše svaté budou vždy:

Ve středu v 6.45 hod.

V pátek v 17.30 hod. – dětská mše svatá

V sobotu v 7.00 hod.

Ve středu a v sobotu jsou všechny děti zvány na faru na snídani, proto děti mohou jít ve středu z rorátů přímo do školy.

Advent je doba očekávání, Pán Ježíš na vás čeká spolu se svou Matkou!

Na setkání na rorátech se také těší

Otec jáhen Pavel

Vladimír Kružík

Rocková mše svatá ve Svinově

Každý, kdo na ní byl, ví, o čem mluvím. Bylo to opravdu něco jiného. Někomu se to líbilo, někteří byli nadšeni, jiní už méně.

Mně se ale nejvíc líbil jeden postřeh, která jsem zaznamenala při odchodu z kostela. Staříčká paní se ptala svého staříčkého manžela na jeho názor. Říkala:

„Tak co, Františku, jak se ti to líbilo?“

A on jí odpověděl:

„Tož dobré to bylo. To víš, já už tak slabo slyším, ale dneska... dneska jsem slyšel fajně.“

(P.B.)

Svinovský krmáš - Slavnost Krista Krále

Povedl se. Jako ostatně vždycky. Otec Jan pozval „slavnostního kazatele“ otce jáhna Daniela Víchu z Karviné, který všechny zaujal svými bohatými duchovními myšlenkami.

Zpěv během bohoslužby zajistily tentokrát spojené scholy - velká schola i scholička. Byla to zároveň jejich společná premiéra a opravdu se povedla. Však na ni také společně cvičili více než 4 hodiny!

Velký dík patří také zpěvačkám z Polanky, které vždy ochotně pomůžou.

Po mši se před kostelem rozdávaly „krmášové koláče“, které napekla školní jídelna.

(P.N.)

Adventní věnce

V sobotu 27. listopadu proběhlo v naší farnosti vázání adventních věnečků. Celý nápad se zrodil v hlavách několika nadšenců, kteří jezdili za touto krásnou akcí do Bولاتic u Opavy, do místa rodiště našeho bývalého jáhna Pavla Moravce. Byli jsme touto akcí nadšeni natolik, že padl návrh uskutečnit totéž i u nás ve Svinově.

Celé organizace se ujala KDU - ČSL, která zajistila školní jídelnu, občerstvení a všechen potřebný materiál. Původní záměr byl celou akci pořádat na faře v komorním prostředí farní kanceláře. Ještě že tomu tak nebylo. Zájem o pletení věnců byl tak obrovský, že i školní jídelna praskala ve švech. Ani v nejbujnějších představách jsme nepočítali s tak velkým zájmem.

Všichni s větvičkami, drátky i kupkami „zdobítek“ vyplnili každý možný koutek. Přijeli i lidé z Poruby, Klimkovic, Hrabůvky, ale nejexotičtější návštěvníkem byla určitě paní ze Sýrie, která poprvé v životě viděla adventní věnec. Pletení i atmosféra ji uchvátily natolik, že si pak sama jeden takový vyrobila.

Bylo moc příjemné vidět, jak celé rodiny tráví sobotní odpoledne jinak než u televize.

Ohlas byl obrovský. Lidé si mezi sebou povídali, popíjeli čajík, zakusovali koláče a buchty, které zdarma rozdávala organizace KDU - ČSL.

Už dlouho jsem se necítila tak dobře. Druhý den v neděli jsme si mohli své výtvary přinést na mši do kostela posvětit.

Byla bych moc ráda, kdyby se tato akce stala novou svinovskou tradicí, protože opravdu stála za to.

(P.B.)

Škola v přírodě

Škola Bílovecká 10 pořádala školu v přírodě od 9. 10. do 15. 10. pro 4. a 5. třídu v horském hotelu Martiňák. Okolí vypadalo nádherně, na každém kroku se rozprostíraly lesy a v nich rostlo plno hřibů. Vařili velmi dobře a paní učitelky pořádaly každý večer diskotéky, večírky a jednou dokonce i Caruso show.

My jsme si s holkama na pokoji velice užívaly. Večer jsme dlouho mluvily a lezla nám na nervy noční služba. Ale nějaký ten černý puntík nám nevadil.

Líbil se nám moc výlet na vysokou horu, i když tam hodně mrzlo. Nacvičovaly jsme si tanec zvaný aerobik, který jsme tančily na diskotéce o přestávce. Hráli jsme různé hry a soutěže. Měli jsme hru o nejlepší vtíp a olympiádu, při které paní učitelka sehnala i medaili.

Na škole v přírodě se mi moc líbilo, dokonce jsme stáli po příjezdu autobusu poslední a uvažovali, že se vrátíme zpátky.

(Karolínka Brumovská)

Boží plány jsou občas nepochopitelné...

...tedy aspoň pro nás lidi...

Zrovna jsem měla mít v práci týden volna a moc jsem se těšila, že pojedu konečně navštívit svou sestru do Litoměřic. Den před odjezdem jsem ještě zašla do internetové kavárny podívat se, kdy mi jede vlak. Po cestě zpět jsem sestupovala docela pomalu ze schodů a vtom... Vůbec nevím, co se vlastně stalo, jestli jsem přehlédla schod, zakopla či šlápla do prázdna... najednou jsem ležela na zemi, kolem kotníku se okamžitě vytvořila obrovská boule a jak se ihned ukázalo - už jsem to nerozchodila. Tolik tedy vysvětlení k mé několikátýdenní sádrové dekoraci.

Převezli mě do fakultní nemocnice v Porubě, kde se ukázalo, že mám natržený kotníkový vaz. Dostala jsem nechodící dláhu, pak chodící sádru, nakonec ortézu. To vše způsobilo, že se můj život na chvíli úplně zastavil a pak také na dlouhou dobu zpomalil.

V prvních dnech po úraze se o mně pokoušelo téměř zoufalství: sama ve své garsonce, nemocenská, týden volna strávený v posteli místo v Litoměřicích... Stále znova jsem se ptala sama sebe: „Proč zrovna teď? Proč se to vůbec stalo?“ A přece v té chvíli už na celém případě pracovala Boží milost, která mě fyzicky oslabil, aby mi duševně dala mnohem víc.

Už několik let bydlím sama a jsem zvyklá postarat se o sebe. Najednou jsem neuměla bez pomoci udělat ani krok. Bezmocnost, kterou jsem na sobě pocítila, mě donutila k pokoře. Musela jsem poprosit své rodiče, přátele nebo známé, aby mi zašli nakoupit, umyli nádobí, pomohli uklidit, zalili květiny, přinesli jídlo... To bylo někdy těžké - přijmout jejich službu a jen z postele pozorovat, jak dělají vše, oč bych je normálně nikdy nepožádala. Nechat si posloužit je mnohdy totiž těžší než sloužit.

Zároveň jsem se ale setkala u svých známých s láskou, kterou bych nikdy nezakusila, kdyby k úrazu nedošlo. Celou dobu, co jsem byla na nemocenské, jsem přijímala okolo tří návštěv denně. Občas jedna návštěva střídala druhou, takže jsem ani neměla čas přemýšlet nad tím, jak jsem osamělá. Nebyla jsem.

Sotva jsem dostala chodící sádru, nutilo mě to zkoušet, jak se s tou bílou botičkou dá pohybovat. Byla radost sledovat, jak den ze dne dělám pokroky, jak se každý den učím něco nového: sejít ze schodů, umýt nádobí, zajít nakoupit, dokonce nastoupit (nebo spíše vyskákat) do autobusu! Jakmile jsem se naučila chodit, ukončila jsem si nemocenskou a se sádrou šla do práce. Jak jsem se postupně zapojovala do života, má sádra se dekorovala nejrůznějšími podpisy a nápisy známých od „*Paní učitelko, naučte se chodit!*“ až po láskyplné: „*Ubohá Petruško, je mi Tě moc líto.*“ Každodenní práce a povinnosti mi najednou přišly jako obrovská výsada a ne nemilá povinnost. A když jsem učila, uvědomila jsem si s úsměvem: „To je hezké. Jsem malá, mladá a ještě chromá a přece mě děti poslouchají.“

Zároveň mě ale napadlo, kolik skutečně chromých lidí mezi námi žije, ať už jsou upoutáni na invalidní vozík nebo nemají berle pouze dočasně jako já. Najednou mi přišlo moc líto, jak jsme vůči nim bezohlední. Kolik schodů musí člověk zdolat než se dostane tam, kam potřebuje! Do kolika důležitých budov se vůbec nedostanou vozíčkáři! Oč složitější mají život a my jim tak málo vycházíme vstříc.

Závěrem bych chtěla poděkovat všem, kdo se o mně v mé nemoci starali, kdo mě navštěvovali a kdo mi i jinak pomohli. Díky rodině Marelů, že mě vozila autem na bohoslužby, Dance Šolcové a Monice Brumovské za dobrovolnou rehabilitační pomoc.

(Petra)

Vzpomínky na Štědrý den.

V mém dětství i mládí měl Štědrý den svůj rituál. Několik dní před Štědrým dnem tatínek přinesl z „našeho bývalého lesa“ vánoční stromek a větvičky jmelí. To nesmělo u vánočního stolu chybět. Polibek pod vánočním jmelím sliboval štěstí a zdraví. Ráno na Štědrý den tatínek připravil „našeho“ kapra o život, abychom si u večeře pochutnali. Bramborový salát už přichystal den předem, aby se řádně odležel. Mezitím co vařil rybí polévku a smažil ryby, maminka pekla jablečný závin a kynuté bochánky s ořechovou nádivkou. Ty se koncem pečení polévaly máslem s medem. Jedly se s viliovou omáčkou, která se vařila z kořenové zeleniny, sušených švestek, hrušek a různých druhů ořechů. Ochucovala se skořicí, medem a vanilkou i rumem. Rodiče potají také strojili vánoční stromeček. My děti jsme pomáhaly s přípravami nebo jsme našim domácím zvířátkům přilepšovali stravu cukrovím a překázely jsme.

Celý den se držel půst. Rodiče říkali: „Vydržte, uvidíte zlaté prasátko.“ Jednou jsem ho opravdu uviděla. S první večerní hvězdou se rozezvučel zvonek. Ten máme dodnes a nosila ho na pastvu naše stračena.

Od stolu nesměl nikdo odcházet. Také počet osob měl být sudý. Nás bylo vždy sedm, proto osmý host byl náš souseď, který byl sám. Před jídlem jsme se pomodlili a rozsvítili poslední adventní svíci. Po hlavním chodu jsme si dali tradiční cukroví, čaj, dospělí punč, jablkový závin, buchtičky. Nakonec se vybíraly z mísy libovolně ořechy a jablíčka. Ty se pak krájely a loupaly a věštilo se z nich zdraví pro každého z nás na příští rok. Pak jsme zpívali koledy a vzpomínali na uplynulý rok. Najednou se ozval zvonek a my jsme šli k rozsvícenému stromku a betlému. Dárků nebylo moc, ale nás vždy velice těšily. Já si vzpomínám nejvíce na mrkací panenku a knihy. Mám je dodnes. Bratři vždy každý rok dostali hokejky a puky. Všichni dohromady pak potřebné dárky. Pokud nebylo moc sněhu, šli jsme do vedlejší vesnice na půlnoční. Jinak jsme chodili na mši až na Hod Boží vánoční.

(J.K.)

Dobrý člověk ještě žije

U kostela ve Svinově každou neděli před druhou mší svatou prodává časopisy pan Vojtěch Macháč. Není to žádný obchodník, ale člověk, který chce pomoci lidem si zakoupit katolický kalendář nebo časopis, který se v normálním stánku těžko dostane.

Kromě toho pracuje, aby rádio Proglas bylo zavedeno po celém ostravském kraji, aby lidé měli větší výběr poslechu rádia, které je vedeno katolickou tematikou, kde jsou slouženy mše svaté, kde se veřejně modlí svatý růženec. Vysílají tam různé přednášky a pro lidi, kteří jsou nemocní a nemohou jít do kostela, je to velmi potřebné.

Kromě toho je to velmi hodný pracovitý člověk, který pomůže tomu, kdo ho o to požádá. Nikdy nemluví o tom, co pro druhé udělal.

Pane Macháči, děkujeme Vám za všechnu tuto práci a přejeme, aby Vám Bůh a Panna Maria dali hodně zdraví, abyste tuto záslužnou práci mohl dělat co nejdéle.

(K.L.)

Vinobraní 2004

To by nebylo správné září v naší farnosti, kdyby se nekonal tradiční zájezd do vinných sklepů na jižní Moravu, pořádaný lidovou stranou ve Svinově. Letos jsme se podívali do malebné vesničky Žeratice u Kyjova, kde jsme navštívili vinný sklep „U Žůrků“. Já jsem se tohoto zájezdu, v pořadí již pátého, zúčastnila poprvé. Z vyprávění stálých účastníků těchto zájezdů jsem už však věděla, co to obnáší. No samozřejmě je tam spousta zábavy, tance, zpěvu a to hlavní - přece vína!!! Pojd'te se spolu se mnou trošku poohlédnout, jak to vypadalo letos.

V sobotu 11. 9. 2004 jsme si trošičku přivstali, zabalili nejnnutnější věci na cestu a spolu s ostatními účastníky se shromáždili před naším kostelem, kde byl připraven autobus. Dostalo se nám požehnání našeho otce Jana, a tak jsme se mohli vydat na naši pouť. Nejeli jsme však přímo do hlavního cíle - vinného sklepa, protože jsme se chtěli přece také kulturně vzdělat a něco se dozvědět o zajímavých místech, které se na cestě nacházely. První zastávka byla v Náměšti na Hané, kde jsme si prohlédli zámek a výstavu kočárů.

Pak už stačilo jenom zamávat nevěstě a ženichovi, kteří se právě chystali na svatební obřad na zámku, nastoupit do autobusu a uhánět dál. Po dlouhé prohlídce se ale začal žaludek hlásit o nějaké to jídlo. Pan řidič nám zastavil v Prostějově, kde si každý účastník zájezdu dopřál jistě dobrého oběda. Další zastávka se konala v mariánském poutním místě v Dubu na Moravě. Jak mnozí jistě víte, na podzim roku 2002 zde došlo k vraždě místního pana faráře otce Cyrila Vrbíka. Na jeho hrob jsme položili kytici a vzpomněli na něj ve společné modlitbě. Poté následovala prohlídka krásného barokního chrámu,

kde nám podal o tomto místě vyčerpávající výklad místní pan kostelník. Do širokého okolí nám poskytla rozhled věž chrámu, na kterou jsme všichni statečně vylezli. Potom už jsme se vydali k poslednímu cíli toho dne a to k vysněnému vinnému sklípku za zpěvního doprovodu našich spoluúčastnic, který se vesele rozléhal po autobuse. Jakmile jsme konečně po dlouhé cestě dorazili na místo, dostalo se nám vřelého uvítání majitelů sklepa. Hned jsme zasedli k výborné večeři, po které následovala ochutnávka 14 vzorků vín. Poté si každý přišel na chuť toho svého favorita z řady vín a pravá zábava mohla začít. Aby se nám však z toho ochutnávání a popíjení netočila hlava, byla připravena živá hudba k tanci a zpěvu. Kapela se skládala převážně z rodiny majitelů sklepa, ale také zdejšího pana kostelníka. Hráli a zpívali až do pozdních nočních hodin. Jelikož jsem se řadila k těm mladším účastníkům, musím podotknout, jak mě doslova šokovala, ale v dobrém slova smyslu výdrž a elán těch starších. Potom, co už jsme protancovali boty a vyzpívali hlasivky, jsme se odebrali do našich komůrek a šli spát. No ale moc se toho naspat ani nedalo, to víte když je na pokoji 14 ženských tak zábava jede až do rána. Nicméně ráno jsme se společně zúčastnili mše svaté v místním kostele a potom se vydali na cestu k domovu. Ale ani tato cesta nebyla přímá. To nejlepší z celého zájezdu mělo teprve přijít. Zastavili jsme se totiž na oběd v Buchlovicích. Z restaurace byl výhled na krásné náměstí s kašnou a sochou. Nevěřili byste, co se dokáže zrodit v hlavách mužské části zájezdu. Asi si uvědomili, že by byla škoda ještě si naposledy nezaspívat.

(pokračování na další straně)

Ne však třeba soukromě v autobuse, ale proč to neukázat obyvatelům Buchlovic, jak jim to pěkně jde. Během onoho oběda si malinko upravili píseň: Ej, od Buchlova větor věje... a předvedli jejich originální verzi. Jako noty si vypůjčili jídelní lístek z restaurace, seřadili se u oné nic netušící sochy a po krátkém ladění spustili: “Ej, od Buchlova věje větor, přes nohu mi přejel Zetor. Nebyl to zetor, bol to válec, z nohy mi zbyl enem palec“. My ženy jsme jen s němým úžasem sledovaly a nakonec je odměnily spolu s místními bohatým potleskem. No uvidíme, možná nám muži předvedou i Rybovu mši vánoční

Po tomto skvělém zážitku jsme ještě navštívili keramickou dílnu v Tupesích, kde se oko každého pokochalo pohledem na krásně ručně vyráběnou keramiku. Pak už autobus nabral směr Ostrava a my si mohli na chvíli po těchto hezky strávených dvou dnech odpočinout. Abych nezapomněla jako tradičně byla v autobuse k dispozici zdravotnice (p. Čomová), které určitě patří dík za její zdravotní péči o všechny zúčastněné.

Velký dík patří také organizátorům zájezdu a všem, kteří se na jeho pořádání podíleli. Myslím, že můj popis je vyčerpávající a teď už zbývá se jen těšit na příští rok.

(E.K. ml.)

Rekonstrukce pohonu rozhoupávání zvonů na kostele Ostrava – Svinov

Jako základní informaci k rekonstrukci pohonů zvonů nám firma IMPULS – B z Ostravy - Poruby dodala tyto informace:

Důvodem této rekonstrukce byl již velmi špatný stav mechanických pohonů zvonů, který sebou přinášel spoustu problémů ať už mechanických nebo elektrických. Zařízení bylo velmi nespolehlivé a částečně také nebezpečné.

Stávající mechanické díly a dlouho používaný el. rozvaděč byly demontovány a po následné technické prohlídce odborníci rozhodli o zcela novém postupu této rekonstrukce .

Pro rozhoupání zvonů o hmotnosti asi 1600 kg (Christus Rex) a 1200 kg (sv. Josef) byly navrženy nové progresivní pohony, které rozhoupávají zvony na magnetickém polštáři, tzv. lineárními motory. Komponenty nutné pro tento pohon byly nainstalovány na zvonovou stolicí a závěsy obou zvonů. Zvony se teď rozhoupávají plynule, bez tvrdých rázů, které ničily u starého pohonu zvonovou stolicí a ovlivňovaly také negativně statiku kostelní věže. Elektrická instalace byla vyměněna, aby nedocházelo ke kolizím při zvýšeném odběru proudu.

Zařízení vyrábí a instaluje firma IMPULS – B z Ostravy. Na zařízení jako celek je vystaven Českou státní zkušebnou Certifikát pro vývoz do zemí Evropské unie a podobná zařízení byla již instalována na různých místech ve Francii, Německu, Rakousku i na Slovensku. Technická úroveň je ochráněna jako průmyslový vzor u Úřadu pro patenty a vynálezy.

Po mírném doladění všech nutných technických parametrů bude vše jistě spolehlivě plnit své funkce při různých příležitostech a setkáních občanů. Také bylo zprovozněno odbíjení času ve čtvrtovém a hodinovém rytmu. Hlavní hodiny jsou řízeny a synchronizovány rádiosignálem DCF, který je vysílán z Frankfurtu nad Mohanem pro celou Evropu s dosahem signálu 1500 km.

(firma IMPULS – B z Ostravy - Poruby)

Milí farníci pisatelé,

redakce Svinovníčku děkuje vám všem, kteří pravidelně nebo aspoň občas přispíváte svými články do našeho farního časopisu a také těm z vás, kteří jej čtete a šíříte dál svým známým. Máme radost, že se náš časopis tak zažil, v poslední době nosíte články bez vyzvání a včas, čímž hodně urychlujete a ulehčujete naši práci. Jistě jste si všimli, že náš časopis patří k nejučtějším a nejrůznorodějším farním časopisům v Ostravě. Je to časopis nás všech, nepíše pouze duchovenstvo, ale články přinášejí všichni farníci od dětí až po staré babičky, jednotlivci i skupiny, otiskneme i různé názory na tentýž problém. Není třeba psát pouze o duchovních věcech, vždyť i váš osobní život je součástí života farnosti a je dobře, že i takové články píšete.

Abychom se ale vyhnuli nedorozuměním a nejasnostem, byli bychom rádi, kdybychom se sjednotili na určitých požadavcích:

1. Přivítáme, když budete své články dodávat na disketách nebo CD, pokud tu možnost máte. Svou disketu si podepište celým jménem, adresou, příp. připište telefonní číslo, abychom ji mohli vrátit. Své diskety si můžete vyzvednout na faře v den, kdy vyjde nové číslo Svinovníčku, po domluvě i později. Pokud nemáte možnost napsat článek na počítači, použijte psací stroj, v krajním případě jej pište rukou. Rukopis je občas těžko čitelný a neradi bychom váš článek pozměňovali, protože jsme něco nemohli přečíst.
2. Dodržujte termíny uzávěrky a nenoste články na poslední chvíli. Většina Svinovníčků vzniká pak doslova přes noc, takže se občas nevyhneme chybám, protože není možné celou noc opravovat články, aniž by se člověk spletl.
3. Je možno používat zkratky jména a příjmení k podpisu článků např.: (L.D.) nebo pseudonymů, ale když článek odevzdáváte do redakce, podepište jej prosíme celým jménem a příjmením, nejlépe i telefonním číslem, abychom se s vámi mohli spojit, pokud by muselo dojít k nějaké změně. Pokud si nepřejete, aby bylo vaše jméno zveřejněno, připište nám to pod článek.
4. Nepište články delší než A4 strojopisem, těžko se pak v časopise umisťují a nevejde se k nim obrázek.
5. Velmi málo dostáváme vtipy, křížovky, hádanky. I ty oceníme a rádi otiskneme.
6. Přivítáme vlastní či jiné básně, obrázky.

Děkujeme a těšíme se na další spolupráci.

Vaše redakce.

Řešení pyramidy:

(o, no, ano, nova, a nová, Nováka, Vánočka)

Řešení hádanek:

(křída, podlaha)

Plánované a chystané akce:

- sobota 4. 12. brigáda na úklid kostela v 8.00 hod.
- neděle 5. 12. při mši sv. v 10.00 hod. asi přijde Mikuláš
- neděle 5. 12. floorbalový zápas farnosti Svinov a farnosti Hukvaldy, čas a místo: 14.30 hod., obec Hukvaldy školní tělocvična
- neděle 12. 12. sbírka na naše farní adoptivní dítě
- neděle 12. 12. od 14.30 hod. adventní turnaj ve stolním tenise na faře
- středa 15. 12. 18.00 hod. tradiční předvánoční koncert ZUŠ a ZŠ Svinov
- 17.–18. 12. stavění vánočních stromků a úklid kostela
- pondělí 27.12. tradiční výlet na jistebnické rybníky, v 9.00 sraz u fary
- 28. – 30. 12. příprava výstavy betlémů (odpoledne 15.00 – 17.00 na faře)
- 1. – 9.1.2005 výstava betlémů v kostele
- 2. – 12.1.2005 Tříkrálová sbírka

Duchovní hudba v kostele Krista Krále v období advent-Vánoce 2004 – 2005

středa 15. 12. 2004 v 18.00 hod. tradiční „vánoční koncert ZUŠ a ZŠ Svinov“

pátek 24. 12. 2004 v 24.00 hod. **půlnoční mše sv. se sborovým zpěvem**

neděle 9. 1. 2005 v 10.00 hod. **slavná mše sv. se sborovým zpěvem** – pěvecký sbor ZUŠ Polanka n/Odrou.

POZVÁNKA

Milí farníci,

ve dnech 1. 1. -9. 1. 2005 chceme uspořádat v našem kostele výstavku betlémů. Moc vás všechny prosíme, abyste nám své betlémy na tuto akci zapůjčili. Přineste nám betlémy z jakéhokoliv materiálu (dřeva, sádky, skla, papíru, kovu, těsta atd.). Betlémy označte jménem a přineste je na faru ve dnech 28., 29. a 30. 12. 2004 v době od 16.00 do 17. 00 hod. Děkujeme.

Všechny vás laskavě prosíme o spoluúčast. Přijďte všichni, malí i velcí, ať je v naší svinovské farnosti živo a veselo. Radostně a v očekávání tak prožijme spolu vánoční čas.

(Unie katolických žen a KDU – ČSL)

Program vánočních bohoslužeb

Mimořádná příležitost ke svátosti smíření:

úterý 20. 12. 15.00 – 17.25 hod. (budou přítomni 2 kněží)

čtvrtek 23. 12. 15.00 – 17.25 hod. (budou přítomni 2 kněží)

Vánoční program:

pátek 24.12. - Štědrý den

8.00 hod. mše sv.

15.00 hod. otevírání betléma – pobožnost pro děti

24.00 hod. slavná půlnoční mše sv. se sborovým zpěvem

Sobota 25. 12. – slavnost Narození Páně (Boží hod vánoční)

8.00 hod. slavná mše sv.

10.00 hod. slavná mše sv.

možnost návštěvy betléma 13.30 – 16.00 hod.

Neděle 26.12. svátek Svaté Rodiny

8.00 hod. mše sv. s obnovou manželských slibů

10.00 hod. mše sv. s obnovou manželských slibů

možnost návštěvy betléma 13.30 – 16.00 hod.

Pondělí 27.12. - sv. Jana

8.00 hod. mše sv.

Pátek 31. 12. sv. Silvestra - poslední den roku 2004

15.00 hod. mše sv. na poděkování za uplynulý rok

Sobota 1. 1. 2004 - Slavnost Matky Boží Panny Marie - Nový rok

8.00 hod. slavná mše sv.

10.00 hod. slavná mše sv.

Neděle 2. 1. 2004 (obvyklý pořad bohoslužeb, tj. mše sv. 8.00 a 10.00)

Čtvrtek 6. 1. 2004 – Slavnost Zjevení Páně (slavnost Tří králů)

17. 30 hod. slavná mše sv. – svěcení vody, křídly a kadidla

Neděle 9. 1. 2004 Svátek Křtu Páně – závěr vánoční doby

8.00 hod. mše sv.

10.00 hod. mše sv. se sborovým zpěvem za všechny pokřtěné v uplynulém roce 2004